

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Difficultatis 1. Proponuntur Argumenta Partis Affirmantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

Appellari tamen potest aliquomodo universale: quia scilicet non uni competit; ad eum modum, quo dicuntur bona in communi, non quod alicui rationi communi abstractæ à particularibus debeantur, sed quod non sint unipersonæ appropriata.

ASSERO TERTIO. *Deus revelans aliquod universale Metaphysicè acceptum non revelat particularia quæ talia.*

RATIO, quia DEUS revelando universale, revelat nonnisi id, quod dicit universale; sicut revelando hominem, revelat id quod dicit homo: aliàs non revelaret universale, sed revelaret non universale, revelando scilicet id, quod non dicit universale. Sed universale Metaphysicè spectatum, non dicit particularia, utpote à quibus præcindit. Ergo illa non revelat DEUS tunc.

ASSERO QUARTO. *Deus revelando universale Metaphysicè acceptum, revelat rationem communem particularibus.* Supponit assertam diversam hanc esse propositionem. Universale dicit particularia quæ talia, & universale importat rationem communem particularibus. Prior propositio sensum hunc habet, quod particularia includantur in universali, quod falsum per nos. Imò dictum in Logicis inclusionem particularium, esse destructivam universalis, quia est destructiva unius apti inesse pluribus. Secunda autem propositio hunc sensum habet, quod universale dicat aliquod prædicatum, quod & inesse pluribus & de illis prædicari possit, quæ propositio est vera. *Hoc posito*

RATIO asserti est. Si DEUS revelando universale Metaphysicè acceptum, non revelat rationem communem particularibus, & revelaret universale ut supponitur, & non revelaret, quia universale Metaphysicè acceptum, est essentialiter ratio communis particularibus, quam tu negas revelari.

ASSERO QUINTO. *Deum revelando aliquid in Universali, revelare & Physicè & Metaphysicè sumptum Universale.* Revelat physicè sumptum, quia distinctè cognoscit particularia, & interrogatus Deus de aliquo particulari, an sciret illud, ex vi illius revelationis? non diceret: Nescio. Ergo apparet, quod illam particularem cognoverit; & quia non aliud revelat & aliud cognoscit, etiam illa particularia revelabit licet in communi. Quod autem revelet tunc etiam universale Metaphysicè acceptum. Ratio: quia revera revelat aliquid commune pluribus, & de illis prædicabile; hoc autem est universale Metaphysicum. Imò si non revelaret universale Metaphysicum, virtualiter à se factum, diceret aliquid, quod non sciret, ut innuimus supra.

ADDO quando constat fide, quod homo hic sit legitimè baptizatus, attendi maxime ad revelationem universalis physicè sumpti:

quia hoc solum potest formalizare ut illa propositio sit de fide, quia vi universalis Metaphysici, non importatur hic in individuo homo, & tamen articulus fidei procedit de hoc in individuo homine. Ceterum qui diceret revelationem de justificandis verbi gratià ritè baptizatis, processisse secundum illam nonnisi virtuales præcisionem, ægrè convinci posset, quod revelato universali, revelentur particularia.

DIFFICULTAS III.

An Revelata Radice sit de Fide Passio?

EUndem titulum sic alii proponunt. An revelatio virtualis sufficiat ad fidem; hoc est: An revelato, quod Christus sit homo, sit de fide quod sit risibilis.

Punctum Difficultatis 1.

Proponuntur Argumenta Partis Affirmantis.

PRIMUM ARGUMENTUM est. Si cum DEUS revelaret Christum esse hominem, revelavit hoc ipso risibilem, potest revelatio virtualis sufficere ad objectum formale fidei. Sed DEUS revelando Christum esse hominem hoc ipso revelavit Christum esse risibilem. Ergo. Minor probatur. DEUS revelando Christum esse hominem revelavit secundum cognitionem, quam habebat de Christo homine, non quatenus est virtualiter humanitas Christi à risibilitate illius præcindibilis, sed potius secundum cognitionem expressivam humanitatis Christi, ut est Christus in se realiter: Oppositi enim docent istas præcisiones non dari in DEO, & posito quod DEUS præcindat unam rationem ab alia identificata realiter, tribueretur illi cognitio, nonnisi imperfectis cognoscitivis debita.

RESPONDETUR. Duplici modo præcisiva cognitio fieri potest. Primo præcisione formali, quæ fit per plures actus, & excludit in eodem actu, etiam attingentiam distinctam particularium. Secundo potest poni præcisio virtualis, quæ id faciat, quod facerent plures actus inadæquatè attingentes, & secundum quam, ita attingatur una formalitas, ut simul etiam attingatur identitas illius realis, cum alia formalitate. Quamvis ergo in DEO, non ponantur à nobis præcisivæ formaliter cognitiones, ponuntur tamen præcisivæ virtualiter. Quod si illa ponantur, sicut, si DEUS præcisivè formaliter cognosceret, posset revelare formaliter humanitatem, non revelando risibilitatem; cum cognoscat præcisivè virtualiter, cur secundum illam præcisivam virtualiter cognitionem, non poterit revelare formaliter humanitatem, non revelando formaliter risibilitatem? *Neque valet* quod ulterius dicit, proprietates, nullà vi à sua radice separabiles, & cum eadem convertibiles, non

(g)

posse

posse etiam à nostro intellectu præscindi objectivè, utpote non habente fundamentum distinctionis ratiocinata; jam autem præcisiones fundatæ in distinctione ratiocinante, non sunt sufficientes; nam hæc distinctio etiam inter definitionem & definitum reperitur; & tamen revelato definito, revelatur per nos definitio. *Non inquam valet* quia per nos etiam præcisione objectivâ præscinditur risibilitas, distinguiturque per hoc, quod ratio communis rationalitatis, ejusque definitio, non sit definitio risibilitatis, quod per nos, est unicum fundamentum præcisionum objectivarum. Voca illud si vis fundamentum distinctionis rationis ratiocinata; vel ratiocinantis majoris.

INSTAT Primò. Omnis illa propositio est ad fidem pertinens, quæ est à Deo revelata. Sed quælibet propositio connexa cum revelata, cujus connexio per naturalem discursum evidenter inferri potest, est à Deo revelata; quod ipsum probatur. Omnis illa propositio à Deo revelata est, quam Ecclesia ut revelatam & fide Divinâ credendam definire potest. Atqui omnem talem de qua loquimur definire potest, quod probat inductio, cum similes propositiones ortâ lite sint ab Ecclesia definitæ. Et certe vel potest definire Ecclesia hanc propositionem: Christus est risibilis vel non potest. Si potest. Ergo cum illi de novo non fiat revelatio, supponitur dicta propositio esse revelata. Si autem non potest definiri. Cur non?

RESPONDET Molina & Coninck disp. 9. dubit. 9. Quod propositionem quæ est deducta ex naturali evidenti, & alia revelata, non possit definire Ecclesia tanquam articulum fidei, sed semper stabit nonnisi intra terminos certitudinis Conclusionis Theologicæ. Quando autem obicitur, quod in professione fidei, inter alia profitens dicere debeat, quod indubitanter recipiat tradita definita & declarata à Synodis. *Ly definita*, accipiendum est conformiter ut *Ly declarata*, quæ declaratio supponit in ante fuisse revelatam rem, & per traditionem Patrum ad nostram devenisse. Posset etiam dici id quod in simili respondit Granadus: esse hoc impossibile, adeoque & posse definire Ecclesiam propositionem nonnisi virtualiter revelatam: quia quidquid definit Ecclesia, est nonnisi revelatum; nec posset, quia risibilitas non est revelata, sed tantum radix illius. Denique dici posset, esse definibilem risibilitatem Christi, beneficio revelationis non virtualis, sed beneficio revelationis latentis in traditione & doctrina Patrum, licet ante definitionem Ecclesiæ, nobis latens illa doctrina, non ita constet, de quo infra.

INSTAT Secundò. Revelatio confusa sufficit ad formalisandum objectum fidei. Ergo & virtualis. Nam utraque est infallibilis, utraque obscura, & cum proprietates Metaphysicæ,

nullo modo sint separabiles à sua radice, non est ratio, quod revelatio formaliter solam radicem, & non passionem. Et certe ponamus Sacerdotem aliquem qui audiat aliquam confessionem proferat hanc unam propositionem: *primus meus penitens quem audiui fuisse homicida* & postea subjungat: *iste homo fuit meus penitens primus*; talis Sacerdos omnium iudicetur sufficiens revelasse confessionem penitentis; quamvis non dixerit explicite hunc hominem se accusasse de homicidio, quod prodit, nonnisi propter connexionem earum duarum propositionum, ex quibus evidenter inferitur illa tertia. Ergo etiam in præteritum idem dicendum.

RESPONDETUR. Disparitatem esse quæ in revelatione confusa; resolvetur semper assensus in solum testimonium DEI, quod ipsum & solum, etiam in principiis arguentis, debet esse objectum fidei. Jam autem in revelatione virtuali, non potest resolvi assensus, nisi simul resolvetur in aliquam propositionem evidentem naturalem, quæ non probatur esse revelata, consequenter non erit ille assensus dei, utpote non habens motivum adequatum fidei. Rursus si nomine revelationis confusa, veniat revelatio definitionis in definito, disparitas est, quia illa duo inter se non præscinduntur præscindit autem saltem homo à risibilitate, licet negaret quis, præscindere risibilitatem ab homine. Illud exemplum de Sacerdote non teneret: quia quantumvis illa revelatio Sacerdotis involveret aliquid, quod non dicit Sacerdos, nullum absurdum sequeretur, si assensus alterius propositionis, non in solum dictum illius resolveretur. Absurdum autem est, si in fide Divina, resolvetur assensus in aliquid, quod DEUS non dixit. Rursus illa propositio: *Qui mihi primus confessus est fuit homicida*, continet confusam revelationem hujus alijs propositionibus *Hic est homicida*. Cujus ratio est: quia præter illa, habet suppositionem determinatam, & nonnisi de hoc subiecto verificabilem, cum simpliciter per descensum, nonnisi de hoc uno verificari possit. Jam autem revelatio de natura humana, bene verificari potest de ipsa nonnisi natura humana, & non de risibili, attendendoque ad suppositionem determinatam, non posset dari præcisio objecti dictæ propositionis, ab objecto, quod est: *Homicida hic*; præscindit autem rationalitas à risibilitate. Rursus ut ex dicta propositione formetur expolitiorius, non debet accipi pro particulari illa propositio, sed pro singulari, si accipietur pro singulari, deberet habere sensum quasi universalem æquivalentem huic propositioni. Nullus est alius, qui mihi primus confessus sit nisi homicida, in qua æquivalenti universali, continetur hoc individuum. Erit ergo illa revelatio universalis æquivalenter, adeoque sufficiens ad fidem

R. P.
THE MLOI
zianowski
Tbm. de. Z
D. VI

ad fidem; æquè autem se non habere revelationem virtuales ac universales, Tu non probas. Non negamus quidem discursum deservire ut proficiatur in actum fidei, sed tunc cum aliàs supponitur objectum esse revelatum, & discursus est non nisi indagativum quid revelationis, non autem tunc, quando discursus pro ratione motiva assumi debet, ut hic fit, cum dicitur esse revelata risibilitas, revelatò esse hominis.

INSTAT Tertiò. Quando ex vi revelationis: Quia Christus est homo, fit assensus quòd sit admirativus, ille assensus est Theologicus, nec obstat ut ex eodem motivo revelationis attingatur admirativum & risibile, quamvis non nisi mediante admirativo, cadat revelatio supra risibile. Ergò etiam non obstat, quominus idem habitus fidei attingat Christum hominem & Christum admirativum, quamvis revelatio Divina, immediatè afficiat Christum hominem.

RESPONDETUR. Disparitatem esse; quia habitus Theologiæ assentiendo Christum esse risibilem, quamvis per prius revelatio virtualis conveniat admirativitati, adhuc habet formale suum, quod intendit ex articulis, scilicet ex revelatis scientificè procedendo. Et quia non attendit ad revelationem solam: & si semel possit non soli illi attendere, poterit & aliàs. Jam autem fides attendit non nisi soli revelationi, non attenderet autem soli, si inniteretur virtuali revelationi, involventi aliam non nisi certam naturaliter Propositionem.

SECUNDUM ARGUMENTUM est Amici. De facto multæ sunt Veritates ab Ecclesia definitæ, spectantes ad objectum fidei Divinæ, quæ tantum virtualiter contrinebantur in revelatis expressè, & ita contra Monotelitas definitum est, quòd in Christo sint duæ Voluntates.

RESPONDETUR. Definita talia esse ab Ecclesia, non beneficio virtualis revelationis, tantum motivi credendi, sed beneficio traditionis Ecclesiasticæ; & doctrinæ antecedentium Patrum, in quibus repertum est, quamvis non voce, sensu tamen, jam præcessisse moti-vum revelationis factæ, licet fortè non ita clare nec quoad omnes; reperiendo etiam id ipsum suo modo in Scriptura: quamvis hujus revelationis ante propositionem Ecclesiæ, & in quam propositionem aliquid contineatur definiendum postea, scire non possumus, sed disceremus ab Ecclesia, cui in talibus assistit Spiritus Sanctus. Quod attinet ad duplicem voluntatem, illius fundamentum habetur in Scriptura: Non mea sed tua Voluntas fiat. Hoc autem quod est aliam Patris esse, & aliam Filii voluntatem, cum non possit sumi pro Voluntate Divina, hæc enim utrique communis, debet sumi pro Voluntate humana.

TERTIUM ARGUMENTUM est ejusdem. Quidquid est evidenter credibile quòd sit à

DEO revelatum, pertinet ad objectum fidei Divinæ. Sed est evidenter credibile, quòd veritas virtualis inclusa in veritate formali, sit à DEO revelata. Discursus enim naturalis evidenter ostendit, in re expressè revelata, inesse suas proprietates naturales.

RESPONDETUR. Ad hoc ut aliquid pertineat ad objectum fidei, non tantum est necesse ut sit evidenter credibile, sed etiam ut sit ex objecto revelatum. Negatur autem, ex objecto, passionem esse revelatam. Rursus alia est hæc propositio: An discursus ostendat in natura expressè revelata, contineri illius proprietates quoad esse physicum. Et alia est hæc propositio, quòd discursus noster, ostendat evidenter credibile, quòd virtualis revelatio, seu passionum inclusarum in natura, sit sufficiens ad fidem. Primum concedetur. Secundum negabitur: in quo tamen est præsens difficultas.

QUARTUM ARGUMENTUM ejusdem. DEUS quando revelat aliquam rem, revelat illam juxta naturam. Ergò revelat illam secundum omnes proprietates, quas re ipsa naturaliter continet: finis enim revelationis est, tradere notitiam, rei quæ revelatur.

RESPONDETUR præter dicta. DEUM quando revelat revelare rem juxta suam naturam, hoc est non contra, quàm res sit. Neque enim potest revelare esse nigrum quod est album, non revelat tamen rem juxta suam naturam, hoc est secundum omnes adæquatè perfectiones; cum etiam in patria, possit seipsum non ita revelare.

IDEM ARGUMENTUM sic proponitur. Id quod sequitur per se revelationem sequitur ad fidem; risibilitas per se sequitur revelationem, cum sequatur humanitatem revelatam. Ad quod dici potest, quod sequitur per se & immediatè revelationem ex vi revelationis, est de fide, non autem quod sequitur revelationem mediatè, & ex vi connexionis entitativæ cum esse revelato; attendit autem fides ad revelationem, non ad esse.

INSTAT idem. Ad aliquid sufficienter proponendum, quòd sit à DEO revelatum sufficit moralis evidentia. Ergò à fortiori physica, per naturalem discursum manifestata. Deinde si semel concedatur ut debet, quòd Deus intendat revelare etiam passiones, debuisset simul providere de modo, quo hujusmodi rationes sufficienter proponantur credenti, qui alius non est, nisi discursus.

RESPONDETUR. Sufficere evidentiam physicam, si aliunde supponi possit objectum esse revelatum, esseque non solum connexionem entitativam, sed etiam revelationis. Negatur item, DEUM intendere revelare virtualiter, con-

(g) & sequenter

sequenter nec debuit providere modum applicandæ hujus revelationis.

QUINTUM ARGUMENTUM est. Si revelatio virtualis non esset sufficiens ad fidem, posset Catholicus admittæ hac propositione: Christus est homo; admittere hanc alteram ut veram: Christus non est homo; quia non hoc ipso, quia revelatur aliqua propositio ut vera expressæ, revelatur, quod contradictoria illius sit falsa.

RESPONDETUR. Duplex via iniri potest, secundum quam Catholicus non potest assentiri huic propositioni: Christus non est homo. *Primo* ex hoc principio, quia duo contradictoria non possunt esse simul vera, & hic assensus non erit fidei. *Secundo* potest non assentiri dictæ propositioni seu non admittere illam ut veram, quia non est revelatum Christum non esse hominem. Sicut enim assensus fidei formalisatur esse revelationis, ita dissensus, formalisatur, non esse revelationis. Unde non esse Christum hominem, nec admittitur ut verum dialecticum, nec admittitur ut verum de fide, quia hoc non est revelatum, & nihil est verum de fide, nisi revelatum. Quæ responsio ostendit cur non credatur; Christum non esse hominem. Qui autem veller ostendere, cur, idque ex fide, discrederetur huic propositioni: Christus non est homo, posset hoc teneri: quia non repugnat ut Deus præscindat æquivalenter hominem à risibilitate, adeoque reveler hominem esse Christum, non revelando risibilitatem; repugnatautem, ut affirmando hominem, non neget æquivalenter negationem hominis; cum nulla sit affirmatio, quæ sui oppositum æquivalenter non neget. Unde si affirmatur homo, æquivalenter negatur negatio hominis, hocque ostendit inductio, & resolvitur in hoc, quod esse omne, sit negatio suæ negationis: esse enim est quid positivum, & negatio negationis, est etiam quid positivum, adeoque affirmatio sequens esse, erit negatio æquivalenter suæ negationis. Quod si in omni affirmatione, est æquivalenter negatio negationis, etiam affirmatio quæ fit per revelationem, quod Christus sit homo, erit negatio negationis hominis, æquivalenterque in revelatione hominis, erit inclusa revelatio, de negatione negationis hominis. Hinc si discrederetur Christum non esse hominem, erit adhuc discreditio propter revelationem, licet ad illam indagandam, principia naturalia assumantur. Quia autem non hoc ipso, quia noscitur homo, vel quia assentimur esse hominem, æquivalenter noscitur risibilitas, cum hæc præscindi possint: sit ut assensus de risibilitate, non sit adhuc futurus vi revelationis de homine, adeoque nec de fide.

INSTARI solet primò. Negans Christum esse risibilem haberetur ut hæreticus. Ergo risibilitas spectat ad fidem.

RESPONDERI potest. Aliud esse an foret hæreticus, & aliud an præsumeretur hæreticus. Primum falsum est: quia ad hoc ut sit hæreticus, negare deberet propositionem de fide Catholicam. Negantur autem dictæ passionis esse de fide. Præsumeretur tamen esse hæreticus: quia præsumeretur de illo, quod nollet negare omnem hominem esse risibilem; consequenter ut neget Christum esse risibilem, præsumeretur negare, Christum esse hominem.

INSTARI solet secundò. Homo finitissimus est Chymæra. Ergo Catholicus credens Christum esse hominem, credit esse risibilem.

RESPONDETUR. Hominem pro esse physico sine risibili esse Chymæram, non tamen pro esse abstractionis vel formalis vel virtualis; secundum quam, potest procedere fides. Et licet ad infinitam veracitatem DEI spectet, ut sint etiam vera secundum esse physicum, et omnia, quæ revelatio dicitur; sed non spectat ad veracitatem Dei, ut sint vera veracitate fidei, quæ sunt connexa cum iis, quæ DEUS testificatur, siquidem in hac testificatione, potest se Deus habere præcisivè.

INSTARI solet tertio. Etiam objectum revelationis virtualis, ultimò resolvitur in veritatem solam: quia si credat aliquis Christum esse risibilem rationem reddit: quia homo est: Si autem quæratur ex credente, quare sit homo, rationem dabit: quia ita est revelatum.

RESPONDETUR. Præsens discursus sub aliqui formalitate, resolvitur mediata in auctoritatem Divinam, non tamen adæquatè. Quæro enim cur credas Christum esse risibilem? respondes quia est homo. Non quæro cur sit homo, sed quæram; Cur ex eo quia est risibilis, est homo? Ad quod quæsitum pertinens ad assensum illum fidei, responderi non potest per revelationem, sed per Metaphysicum principium: Omnis homo est risibilis. Quod si non resolvitur assensum illum in revelationem solam, non elicitur solum fidei actum.

Punctum Difficultatis 2.

Proponuntur Argumenta Negantium.

PRIMUM ARGUMENTUM est Suárez. Virtualis revelatio, nec in modo certificandi, nec in substantia est æqualis formali: quia formalis revelatio immediate & per se certificatur virtualis non nisi in alio & mediata: non est etiam in substantia similis: quia non est ita certa.

RESPONDETUR. Quod revelatio moveat alio modo, non infertur, quod non moveat modo sufficiens ad fidem. Nam ipsum Ly Deus dixit immediate movet ad sui assensum & propter se, cum tamen Incarnationem verbi gratia non credamus propter se; & tamen utrumque est assensus fidei. Ergo ex diversitate præcisi movendi, non colligitur alterutrum non esse revelatio.

R. P.
THE MLOI
zianowski
Tom. 1. c. 2
D. VI